

Lúxemborg, 30. júní 2021

FRÉTTATILKYNNING 08/2021

Dómur í máli E-13/20 *O* gegn *norska ríkinu*

ATVINNULEYSISBÆTUR – HÖFNUN GREIÐSLU BÓTA VEGNA DVALAR Í ÖÐRU EES-RÍKI

Með dómi sem kveðinn var upp í dag veitti EFTA-dómstóllinn ráðgefandi álit um spurningar sem honum bárust frá almannatryggingadómstóls Noregs (*Trygderetten*). Spurningarnar vörðuðu túlkun á reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 883/2004 frá 29. apríl 2004 um samræmingu almannatryggingakerfa („reglugerðin“).

Málið sem rekið er fyrir landsdómstólnum varðar hvort norska tryggingarstofnunin (*NAV*) geti krafist *O* um endurgreiðslu atvinnuleysisbóta, er honum voru greiddar á meðan hann dvaldi í Þýskalandi, á grundvelli þess að hann uppfyllti ekki skilyrði norskra laga sem binda rétt til atvinnuleysisbóta skilyrði um dvöl í Noregi. Áfrýjunarnefnd *NAV* (*NAV Klageinstans*) hafði beitt *O* viðurlögum fyrir að hafa, með stórkostlegu gáleysi, vanrækt skyldu sína til þess að tilkynna þegar hann dvaldi utan Noregs.

Með fyrstu spurningunni sem beint var til EFTA-dómstólsins leitaði almannatryggingadómstóllinn svars við því hvort það samrýmdist ákvæðum reglugerðarinnar að binda rétt til atvinnuleysisbóta skilyrði um dvöl, í þeim tilvikum þar sem ákvæðum 64. gr., 65. gr. eða 65. gr. a. er ekki fullnægt. Dómstóllinn komst að þeirri niðurstöðu að lög sem gera veru í Noregi að skilyrði fyrir greiðslu í slíkum tilvikum sé samrýmanlegt reglugerðinni. Enn fremur taldi dómstóllinn að ákvæði 64. gr., 65. gr. eða 65. gr. a. hafi að geyma tæmandi talningulista yfir þau tilvik þar sem heimaríki er skylt að veita rétt til atvinnuleysisbóta þó einstaklingur búi eða dvelji í öðru EES-ríki. Með hliðsjón af framangreindu komst dómstóllinn að þeirri niðurstöðu að skilyrði um að atvinnulaus einstaklingur dvelji í Noregi til að eiga rétt til bóta, í þeim tilvikum þar sem ákvæði 64. gr., 65. gr. eða 65. gr. a. eiga ekki við, samræmist reglugerðinni, þar á meðal b-lið 5. gr. hennar.

Með annarri til fjórðu og sjöttu spurningunni, var leitast svara við því hvort 31. gr. eða 36. gr. EES-samningsins og/eða tilskipun 2004/38/EB eigi við í þeim tilvikum þegar um er að ræða tímabundna dvöl í öðru EES-ríki. Dómstóllinn taldi að ofangreind skilyrði norskra laga féllu utan meginmáls EES-samningsins og tilskipunar 2004/38 að því er varðar aðstæður sem ekki er sérstaklega getið í 64. gr., 65. gr. og 65. gr. a. reglugerðarinnar..

Fimmta spurningin sneri að því hvort það samrýmist EES-rétti að einstaklingi sem dvalið hefur í öðru EES-ríki en heimaríkinu án þess að sinna skyldu um að upplýsa lögbæra stofnun um dvölinu sé gert að endurgreiða bæturnar, sem þannig var aflað með óréttmætum hætti samkvæmt landslögum. Í svari sínu kvað dómstóllinn á um að jafnvel þótt EES-ríkin hefðu heimild sinni til að ákvarða í landslögum hvort endurgreiða skuli bætur sem aflað hafi verið á ólögmetan hátt yrðu þau eftir sem áður að beita þeirri heimild í samræmi við EES-rétt og almennar meginreglur hans, þar með talið reglurnar um jafngildi og skilvirkni.

Dóminn í heild sinni er að finna á vefslóð EFTA-dómstólsins: www.eftacourt.int.

Fréttatilkynning þessi er ekki opinbert skjal. Dómurinn sjálfur gildir.